

μπουρμπουλήθρα

μπουρμπουλήθρα, η, ουσ. [<μπουρμπούλα + κατάλ. -ήθρα], η φουσαλίδα· στον πλ. **οι μπουρμπουλήθρες**, λόγια ανόητα, κενά, οι αερολογίες, οι σαχλαμάρες: «μας είπε ένα σωρό μπουρμπουλήθρες κι είχε την εντύπωση πως τον πιστέψαμε»·

- *βγάζω μπουρμπουλήθρες*, κινδυνεύω να πνιγώ, πνίγομαι: «μόλις τον είδαν να βγάζει μπουρμπουλήθρες, έπεσαν τρία άτομα στη θάλασσα να τον γλιτώσουν». Από την εικόνα των φουσαλίδων που αφήνει ένα αντικείμενο, όταν βυθίζεται στο νερό·

- *κάνω μπουρμπουλήθρες*, βλ. φρ. *βγάζω μπουρμπουλήθρες*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας